

Mária Ďuranová

MOTÝL

Už sa nebojím

Mária Ďuranová

Už sa nebojím

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Copyright © Mária Ďuranová 2009
Design © Motýľ design 2009
Cover photo © Isifa 2009
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-86-0

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Martina sedela na jednej zo stoličiek a dlhú chvíľu si krá-tila nenápadným pozorovaním bankovej úradníčky. Bola nesporne elegantná a mohla byť približne v rovnakom veku ako ona. Kvetinová sukňa moderného strihu jej siahala až kdesi po lýtku a žlté letné tričko odhaľovalo opálené ramená. Asi sa práve vrátila z dovolenky. Štíhle zápästia mala ozdobené luxusnými hodinkami a dvoma zlatými náramkami. A prsty oboch rúk sa na bronzovej pokožke chválili niekoľkými vkusnými a určite nie lacnými prsteňmi. Aj v ušiach sa hompálali drahé náušnice.

„Toho zlata je príliš,“ pomyslela si a znudene pokračovala v hodnotení svojho objektu. Žena mala vlasy popretkávané moderným melírom a vypnuté do upätého drdola. Presne taký nosia emancipované, dobre zabezpečené ženy, ktorým sa darí budovať skvelú kariéru, ktoré sú presvedčené, že zvládnu akýkoľvek problém či prekážku v ceste za svojim životným šťastím. Ženy, ktoré nepotrebujú od ostatných nič, len poriadnu dávku obdivu. Sú od neho závislé. Sledovala, ako sa naklonila k stolu, za ktorým sedela dievčina, celkom mladučká banková referentka. Niečo jej dôležito vysvetľovala. Suverénne pohyby i celé držanie tela naznačovali všetkým prítomným, že je tu šéfkou a že jej slovo má v po-bočke najväčšiu váhu. Dievčina poslušne prikyvovala, na jej tvári sa nezračili žiadne emócie. A tá sebavedomá fuchtľa si to pekne vychutnávala.

„Čo ty už len môžeš vedieť o živote? Si síce o polovicu mladšia a nesporne máš pevné telo a sviežu tváričku... a životné skúsenosti? Tie nadobudneš, moja milá, až rokmi. Takže len mi pekne prikyvuj a urob to, čo ti kážem,“ hovoril jej pohľad i sebaistá gestikulácia.

Zasmiala sa svojim bláznivým myšlienkam. Pohniezdila sa na stoličke a pozrela smerom k pokladni. Ešte stále tam bol ten plešatý pán. Znervóznela. Nečaká už príliš dlho? Pozrela na hodinky. Preboha, prišla už pred pätnástimi minútami! Dievčatá v lekární budú nervózne. Vedela, že aj ony chcú ísť na obed. Ona si v rámci svojej prestávky odbehla len vybrať hotovosť. Cestou späť si kúpi nejakú bagetu. Očami zabľúdila k žene v žltom. Práve zamierila k dverám nejakej kancelárie. Vysoké opätky hlasno klopkali, priam prepichovali studenú dlažbu. Priestory pobočky boli malé a dokopy sa v nej nachádzali len šiesti klienti. Zamestnancov bolo ešte o niečo menej. Niektoré stoličky, dizajnérske vychytávky, ktorými sú v dnešnej dobe zariadené všetky tie strohé bankové inštitúcie, zívali za chladným stolmi prázdnotou. Úradníci, ktorí ich zvyčajne zohrievali, išli asi tiež na obed. Dokonalá žena v žltom asi zacítila jej nedočkavý, trochu nervózny pohľad. Nečakane sa zvrtila k pokladni a k mladému mužovi za sklom prehodila pár studených slov. Zdvihol hlavu od papierov, očami prebehol po čakajúcich klientoch. Potom pokorne prikývol a zrýchlil pohyb rúk. Šéfka blazovane skontrolovala tváre všetkých prítomných, ktorí čakali na vybavenie.

„Už som zariadila, aby to išlo rýchlejšie. Veď tu veľím!“ upokojovala ich očami. Potom ráznymi krokmi zamierila k dverám. Cestou ju vyrušil zvuk mobilu, ktorý neustále zvierała v dlani. Trochu prihlasno do neho prehovorila.

Martine nebola príliš sympatická. Bola si až priveľmi vedomá svojej vedúcej pozície, priam sa v nej vyžívala. „Tá veru určite nežije sama ako ja. Možno má nielen poslušného manžela, ale aj milenca. Nejakého dôležitého finančníka, ktorý jej pomohol k dobrému postaveniu. Asi práve s ním bola na tej dovolenke, kde sa tak pekne opálila,“ krátila si dlhú chvíľu nezmyselnými tézami. Miesto pri okienku sa konečne uvoľnilo. Vstala a neznámu ženu vypustila z hlavy. Chlapcovi v bielej košeli podala vyplnený formulár a občiansky preukaz. Skontroloval totožnosť, profesionálnym pohľadom prebehol po tlačive. Niečo naťukal do klávesnice a zrak zamieril na monitor počítača. Potom otvoril zásuvku a vytiahol z nej zväzok bankoviek. Jej tvrdo našetrené úspory. Podpísala sa na miesto, ktoré jej ukázal prstom a prevzala peniaze hneď, ako sa prevetráli v automatickom počítadle. Strčila ich do obálky a vsunula do malej tašky. Ešte sa uistila, či ju naozaj dobre zapla a vykročila na ulicu. Plúca naplnila sviežim vzduchom a pustila sa známou ulicou. Onedlho bude už zasa obsluhovať zákazníkov v lekárni. Len dúfa, že na nich nepôsobí rovnako odmerane a dôležito ako tá žltá hrdopýška.

Len čo sa prezliekla do bieleho pláštá, privítala ju Silvia s okuliarmi posunutými až kdesi na špičku nosa: „No konečne!“ povedala nedočkavo pozerajúc na ňu ponad rám. Bez ďalších slov jej otrčila dva recepty a odovzdala žezlo za pultom. Martina nemo prikývla a zahľadela sa na názvy liekov. Ako vždy, načmárané otrasným rukopisom nejakého uponáhľaného lekára. Roky praxe ju však už naučili dešifrovať aj názvy, ktoré vyzerali, akoby ich napísal nejaký mimozemšťan. Z priehradky vytiahla dve škatuľky a pozrela na starkého za pultom.

„Dávkovanie poznáte?“ spýtala sa.

Starý pán zvrátil obočie a viac napol sluch.

„Pýtam sa, či poznáte dávkovanie?“ zopakovala trochu hlasnejšie. Na tvári vylúdila ochotný úsmev, ktorým starkého ubezpečila, že ak bude treba, zakričí svoju otázku na celý svet. Našťastie, nebolo to potrebné. Prikývol a schoval lieky do ufúlanej tašky. Trčali z nej noviny a zväzok petržlenovej vňate. Ťarbavým krokom sa spokojne odšuchtal k východu a zmizol v pouličnom dave. Do lekárne vošla pani v rokoch. Bola pripravená obslúžiť aj ju. Zákazníčka však zamierila k Zuzane, ktorá stála za okienkom s voľnopredajnými liekmi.

Aby si vyplnila čas, pustila sa do kontroly receptov. Od rána sa ich nazbierala pekná kôпка. Najviac zákazníkov chodilo ráno. Cez obed bol v lekárni vždy väčší pokoj. No poobede sa s chorými opäť roztrhalo vrece. Pomyslela si na svoj suchý obed, ktorý kúpila cestou z banky. Ešte do neho nestihla ani zahryznúť. Žalúdok mala stiahnutý od hladu. Cez výkladné okno zistila, či je čistý vzduch a zamierila do malej kuchynky.

„Dáš si kávu?“ spýtala sa Zuzana, keď sa lekárne celkom vyprázdnila.

„Mhm,“ odvetila s plnými ústami.

„Tak čo? Peniaze si vybrala?“ zisťovala, kým liala vodu do kanvice. Martina prikývla.

„Kedy ich dáš Lenke?“

„Hneď z práce idem za ňou,“ kývla hlavou k blízkeму areálu nemocnice. „Som šťastná, že je už v poriadku. Poviem ti pravdu, vyľakala ma na smrť,“ priznala sa svojej dlhoročnej kolegyni.

„To ti verím! Veď máš iba ju. Čo ti povedal Bočaník?“ vy-
zvedala Zuzana naďalej.

„Že má oslabený organizmus. Vraj preto odpadla. Ani sa nečudujem. Prechodila poriadnu chrípku! Zbytočne som jej dohovárala,“ mávla rukou.

„Lenka vždy vyzerala zraniteľne. Je taká útlá... Má dvadsaťtri, ale vyzerá na sedemnášť,“ skonštatovala kolegyňa úprimne. „Kedy ju pustia?“

„O pár dní. Bočaník chce mať istotu, že už je v poriadku. Povedal, že jej chce urobiť ešte nejaké vyšetrenie,“ mykla Martina zmierené plecami.

„Bočaník je dobrý lekár. Buď rada, že sa jej ujal,“ zhodnotila Zuzana, a len čo vošiel do lekárne starší pán, už aj stála za pultom a ochotne ho obsluhovala. Martina hltavo dojedla bagetu a lyžičkou pomiešala kávu. Ledva si z nej usrkla, už sa aj ona musela pobrať k pultu. Našťastie, o pár minút, hromžiac na presolený obed v neďalekej jedálni, sa vrátila aj Silvia. Takmer bez slov vybavovali všetky tri ženy zákazníkov sústredene až do konca šichty. Martine však podchvíľou hmýrili hlavou aj myšlienky na dcéru. Nemohla sa od nich odpútať.

„Chúďa, Lenka. V poslednom čase sa sťažovala, že je akási unavená... A bola aj príšerne bledá...“

Pred očami sa jej vynorila tvár Petra. Svojho milovaného manžela, pár minút pred smrťou. Boli spolu len tri roky. A ďalšie dva randili pred svadbou. Zoznámili sa na vysokej. Mali sa radi a plánovali spolu prežiť celý život. Chceli mať aspoň tri deti. Spoločné plány im však zmarila zákerná choroba. Nedovolila im prežiť viac pekných rokov v šťastnom manželstve. A Lenke už, bohužiaľ, nedopriala ďalšieho súrodenca. Martina zhlboka vzdychla. Je to už dvadsať rokov, čo ju Peter zanechal samu s malou Lenkou. Samu, napospas životu. Bože, aká bola vtedy Lenka rozkošná... A aký

mala ona vtedy v srdci bôľ! Akýsi kameň na duši, ktorý tam nosila ešte niekoľko rokov. Smútok z toho, že Peter odišiel. Časom sa kameň pomaly rozmieľal, po zrnkách sa vytrácal do zabudnutia. Ale stopa po ňom tam zostala navždy. Peter bol skvelým manželom a ešte lepším otcom. Usmiala sa pri spomienke, ako sa s malou rád bláznil. Ako ju vedel rozosmiať... Až sa zadúšala od smiechu pri tých jeho grimasách. Od jeho smrti sa na malú celkom upla. Takmer dvadsať rokov žije len pre ňu. Pre svoju Lenku.

Zoran nešťastne pozrel na mamu.

„S týmto teraz ďalej nemôžem cestovať,“ poklopkal si po sadre, ktorá mu obaľovala pravú nohu. Vyzeral nahnevane.

„Čo urobíme?“ spýtala sa počerná žena so slzami na krájkku.

„Mama, neplač! Nič sa nedá robiť, pôjdeš sama. Zavolám Petarovi. Určite ťa už čakajú. A len čo mi to dajú dole, prídem za vami,“ uistoval ju odhodlane.

„Ale čo si tu počneš celkom sám? A ešte so zlomenou nohou!“ vyľakala sa žena a ruku si priložila na hrud'

„Neboj sa! Peňazí máme ešte dosť. A ja som zvyknutý postarať sa o seba! Niečo mi necháš, nejako sa už pretlčiem,“ snažil sa ju upokojiť. „Dôležité je, aby si sa ty dostala čo najskôr k Petarovej rodine. Aby si bola konečne v bezpečí!“

Staršia žena sa poobzerala po prázdnej izbe. Celkom sa jej pozdávali čisté lôžka aj usmiata tvár sestričky, ktorá len pred chvíľou odišla z miestnosti. Synova posteľ bola hneď

pri okne. Cez zatiahnuté žalúzie sa dnu márne prediera-
la bezstarostnosť slnečného dňa.

„Koľko si ťa tu asi nechajú?“ spýtala sa už pokojnejšie.

„Týždeň, dva? Nie je to komplikovaná zlomenina. Počul som, keď to lekár hovoril:“

Chvíľu na seba bezradne pozerali.

„Neboj sa!“ zopakoval. „Nemôže sa mi tu nič zlé priho-
diť,“ dodal presvedčivým hlasom, keď vytušil mamine usta-
rostené myšlienky. „Veď sme na Slovensku! Tu si vyrastala,
či nie?“ prehovoril veselším tónom.

Usmiala sa na neho, no v očiach sa jej zračila neistota.

„To som si ešte nedávno myslela aj ja! A vidíš!“ ukázala na
jeho nohu.

„To bola predsa moja vina,“ namietal. „Mal som dávať
väčší pozor!“

Porozhliadol sa po izbe.

„Dobre sa tu o mňa postarajú. Vždy si hovorila o tejto
krajine len pekne.“

Zamyslene sa zahľadela niekam do diaľky. Potom precitla
a mávla rukou, odháňajúc spomienky na minulosť.

„Bolo to už tak dávno...“ vzdychla a nešťastne zamierila
pohľad na syna.

„O chvíľu vám donesiem večeru,“ oznámila sestrička, keď
sa otvorili dvere a v nich sa zjavila jej pekná tvár. Zoran
nadvihol obočie. Viditeľne ešte nevedel, ako to v tejto ne-
mocnici chodí.

„Ale iba dnes! Zajtra to už skúsite s barlami a pôjdete sa
s ostatnými najesť do jedálne,“ švitorila dievčina veselo.

„Čo myslíte, koľko dní tu asi bude musieť zostať?“ spýtala
sa žena pri posteli.

„No, ak nebude skákať po schodoch a nezlomí si aj tú druhú,“ ukázala prstom na mladého muža, „o pár dní ho budete mať doma aj s barlami.“

Dvere sa zavreli, Zoran pozrel na hodinky.

„Mama, choď už! Choď, nech sa na letisku stihneš zorientovať. Zavolám ti taxík,“ natiahol sa za mobilom.

„Nechaj tak. Veď nevieš číslo. Na vrátnici mi ho určite budú vedieť povedať,“ predbehla ho smelším tónom. Potešilo ho to.

„Opatruj sa a rýchlo príď,“ povedala a pobožkala ho na čelo. Potom chytila nemoderný kufor a malú cestovnú tašku. Vytiahla z nej zväzok bankoviek a strčila mu ho do ruky.

„Budeme ťa čakať! Dávaj si na seba pozor!“ potľapkala ho po pleci a zmizla za dverami. Zoran sa natiahol k oknu, rukou potiahol šnúрку na žalúziách. Miestnosť ihneď zalialo svetlo a slnečný jas. Pozrel na budovu oproti, súčasť nemocničného areálu. Trochu zjojkol, keď pri prudšom pohybe začítal bolesť v lýtku. Zahľadel sa na zelenú stenu pred sebou a zamyslel sa. Dúfal, že mama let zvládne a že sa o ňu brat postará. Kto mohol tušiť, že sa ich cesty v Bratislave rozdelia. Keby tak nešikovne neskočil z tých schodov na stanici, všetko mohlo byť v poriadku. Vzdychol a nešťastne sa plesol po stehne. Bol celkom rád, keď do izby vstúpila tá šikovná sestrička. Mohla byť v jeho veku, možno o niečo staršia. Prištúpila k lôžku a na malý stolík položila tácku s jedlom.

„Rizoto. Dúfam, že vám bude chutiť.“ Potom kývla hlavou k druhej posteli.

„Onedlho vám sem pribudne kolega. Zlomená kľúčna kosť... už ho vezú,“ oznámila a povzbudivo sa usmiala.

Chodby boli chladné a neútulné ako v každej nemocnici. Zdobili ich len neónové lampy a kde-tu smädné kvety v ošarpaných kvetináčoch. Martina kráčala ku kancelárii lekára, nemohla sa dočkať, kedy si svoju dcéru odvedie domov.

„Dobrý deň,“ pozdravila.

Doktor bol otočený chrbtom a sústredene vypisoval na dosluhujúcom písacom stroji nejakú správu.

„Tak už ste tu?“ vstal zo stoličky a pevne jej stisol pravicu.

„Posaďte sa,“ ukázal na staré kreslo v rohu malej miestnosti. Potom sťažka dopadol na svoje miesto za stolom, chvíľu hľadal slová, až nakoniec prehovoril.

„Myslím, že si dcéru môžete už zajtra odvieť domov. Jej stav sa stabilizoval.“

Martina vydýchla. Lekár si preložil ruky cez brucho a varovným hlasom pokračoval:

„Ale určite by sa mala viac šetriť! Je ešte príliš mladá, aby nám takto kolabovala. Mala celkom vyčerpaný organizmus! Museli sme nasadiť umelú výživu. Našťastie, už je v poriadku,“ oznamoval.

Martina pozorne sledovala jeho pery, v duši cítila veľkú úľavu, ale aj zodpovednosť za dcérin stav. Okamžite mu prikývla na súhlas, ubezpečujúc ho, že sa o to osobne postará.

„Zajtra vypíšem prepúšťací formulár. Ale ešte raz... Trvám na tom, aby väčšmi dodržiavala životosprávu a šetrila sa. Aj mladý organizmus potrebuje oddych!“ dodal pokojne a s myšlienkami na nastávajúci deň zamieril pohľad na kalendár.

„Zastavte sa hneď ráno. Musíme si dohodnúť ešte termín kontroly. Myslím, že nebude na škodu, keď ju budeme mať pár týždňov pod dohľadom, dobre?“

Prikývla a vďačne sa rozlúčila.

„Ahoj, mama,“ privítala ju dcéra, keď vošla do nemocničnej izby. Z uší si zložila malé slúchadlá a položila ich na stránky rozčítanej knihy. Celkom sa strácala vo veľkom župane. Bola bledá, jej pokožka mala takmer sivastý nádych. Sedela na okraji lôžka, nohy spustené na zemi sa schovávali v mäkkých papučiach.

„Už ťa čakám. Čo povedal Bočaník?“ spýtala sa náhlivo. Najradšej by už odtiaľto vypadla. Nemala rada nemocnice a neznášala ten odporný chorobný zápach. Veru, vedela by svoj drahocenný čas aj lepšie využiť, ako zízať nečinne na strop nemocničnej izby.

Martina sa usmiala:

„Nemôžeš sa dočkať, kedy budeš doma, však? Mám pre teba dobrú správu! Už zajtra!“

Lenka slastne vzdychla a prevrátila oči k stropu:

„Chvalabohu! Bála som sa, že tu budem musieť zostať dlhšie.“

„Mhm. Aj ja sa teším.“ Očkom zaškúlila na vedľajšiu posteľ, kde spala nejaká schúlená postava. Vzápätí sa zahľadela dcére do tváre a chytila ju za ruku.

„Čo je?!“ spýtala sa Lenka neisto, keď zbadala mamin tajomný výraz v tvári.

„Leni, chcem ti niečo dať,“ zašepkala Martina.

„Teraz? Nepočká to, až budeme doma?“ nadvihla prekvapene obočie.

„Nie! Bojím sa, že si to rozmyslím!“ povedala rozhodne a sadla si vedľa nej na ledabolo ustlané lôžko.

„Tu máš,“ podala jej bielu obálku. „Na tú novú aparatúru. Nie je toho veľa, ale myslím, že vám to pomôže.“

Lenka mlčala, nechápala, o čom mama hovorí.

„No, veď si to vezmi! Bolo by škoda, keby ste s kapelou teraz museli odriekať vystúpenia.“

„To myslíš vážne?“ pozrela sa na ňu dievčina neveriacky. Pritom sa otočila, zisťujúc, či pacientka vedľa naozaj spí a nie je svedkom ich rozhovoru.

„Vždy si bola proti tomu, aby som chodila spievať,“ zašepkala, keď nadobudla istotu, že cudzia žena ich nevníma.

„Veď hej. A som proti tomu aj naďalej! Určite by som bola radšej, keby si mala nejakú poriadnu prácu a nežila len tak zo dňa na deň. V ustavičnej neistote... Ale som taká rada, že si v poriadku! A potom, bolo to aj tvojou vinou, že ju chlapcom ukradli. Mala si auto strážiť, či nie? Nechcem, aby ti niečo vytýkali.“

„Mami! Bol to naozaj len okamih! Nechápem, ako sa to mohlo stať. Nieкто nás musel mať už dlhšie na muške. Nieкто, kto pozná miesta, kam zvyčajne chodievame hrať,“ povedala nešťastne. Potom sa váhavo natiahla za obálkou a so sklopenými očami zašeptala:

„Ďakujem, mami. Raz ti to nejako vrátim.“

„Nemusíš. Ale... potešila by som sa, keby si častejšie spávala doma. Buď niekde hráte, alebo si u Jany! To tvoje ponočovanie ti neprospieva! Uznaj!“ neodpustila si.

„Mami! Zasa začínaš?! Veď teraz budem pár dní doma... s tebou. Sľubujem. Hráme až ďalšiu sobotu. Nejakú svadbu,“ ubezpečila ju a otvorila obálku. Očami prebehla po bankovkách.

„Páni! Chalani nebudú veriť, že sú od teba,“ usmiala sa a pobozkala mamu na líce. Ten bozk Martinu ešte dlho hrial.

„Vezmeš mi ich domov?“ ukázala na peniaze. „Nemôžem si ich tu nechať,“ pozrela bezradne na biedny stolík pri posteli.

„Jasné. A ráno sa nachystaj. Upozorňujem ťa, že budeš odtiaľ viac jedávať, aby si pribrala! Si chudá ako lata! Osobne sa o to postarám!“ zavelila starostlivá matka namiesto rozlúčky.

„A ja ťa zasa upozorňujem, že som už dospelá! Dokonca mám aj voličské právo. Už päť rokov, ak ti to ušlo,“ odvetila Lenka uštipačne. Martina prevrátila oči a pobrala sa na odchod.

Zoran bol nervózný. Nezvykol ležať v takom pokoji celý deň. Noha ho nesmierne svrbela a podchvíľou pociťoval pod kolenom kŕčovitú bolesť. Vzdychol a pozrel na muža vedľa. Starý pán, od krku až do pol tela celkom omotaný obväzmi, zatiaľ vôbec neprehovoril. Tváril sa, že spí. Aspoň, že už zavrel oči, predtým hodnú chvíľu len tak tupo hľadel pred seba, čo ho znervózňovalo ešte viac. Pozrel na barly, opreté o stenu pri okne. Možno by to s nimi mohol skúsiť ešte dnes. Už hodnú chvíľu sa mu veru chce ísť na záchod. Zároveň by využil príležitosť a odbehol aj do bufetu po cigarety. Sestrička vravela, že je na prízemí. Aspoň by mu rýchlejšie ušiel čas. Ešte raz prebehol pohľadom po susedovi. Potom sa zadkom opatrne zošuchol viac do stredu postele. Pomaličky sa posúval, až rukami uchytil jednu barlu. Tá dala do pohybu druhú, ktorá s rachotom dopadla na gumenú dlážku.

„Kurac!“ zahrešil vulgárne v rodnom jazyku a obzrel sa na pacienta so zlomenou kľúčnou kosťou. Neprejavil žiadne známky života.

„Asi naozaj spí,“ vydýchol si Zoran. „Alebo je už mŕtvy,“ pomyslel si sarkasticky. „No nič to! Na záchod musím aj tak,“ rozhodol sa. Vtom do izby vošla sestrička. Nie tá usmiata, táto bola staršia, zamračená a riadne statná. Poriadna babizňa! Asi nastúpila na nočnú zmenu.

„Čo to stvárate?!“ zahromžila pri pohľade na neho.

„Potrebujem ísť na záchod,“ povedal bezmocne a pohľadom ukázal na barlu na zemi.

„Čo vymýšľate! Ešte je skoro na chodenie! Donesiem vám bažanta,“ odvetila mrzuto, prstom ukazujúc na nádobu, pripevnenú v držiaku pri vedľajšej posteli.

„Čó?! A to sa mám akože do toho?!“ zhrozil sa.

„Prežili to iní, prežijete aj vy!“ zahriakla ho a otočila sa k dverám.

„Nie! Pôjdem sám!“ tvrdohlavo odmietal. „Len mi to podajte!“ zvolal bez ohľadu na spiacu kľúčnu kosť a ukazoval na barlu na zemi.

„Takýchto hrdinov zbožňujem!“ zhučala ironicky. „Dobre!“ natiahla sa za barlou. „Ale ak si ublížite, sám si budete na vine!“ zasyčala mu rovno tváre, keď mu barlu podala. Pomohla pacientovi vstať z postele a skontrolovala, či udrží rovnováhu. Zoran si strčil barly pod pazuchy, pri otrase nohy, ktorý vznikol pri prvom kroku, skrivil tvár od bolesti. Žena víťazoslávne nadvihla obočie:

„Tak ako?! Donesiem bažanta?“ pozrela na neho s triumfálnym úsmevom.

„Nie! Zvládnem to,“ zamrmlal a skackajúc na jednej nohe sa pobral na chodbu. Zagánila na neho, ešte okamih pohľa-

dom kontrolovala, či tú cestu zvládne, potom rezignovane mávla rukou. Zoran bol celkom unavený, keď sa po pár minútach vracal z toalety. Ale nevzdal sa. Zamieril na koniec chodby k výťahu. Bufet na prízemí sa nachádzal vedľa veľkej miestnosti, z ktorej sa šírila zvuk televízora. Zaplatil za škatuľku cigariet a zamieril k nej. Miestnosť bola neútulná a prázdna. Len v kúte sedela akási pacientka. Bola začítaná do knihy. Večerné správy ju asi nezaujímali. Nenápadne si ju obzrel. Celkom krátke vlasy a útlá postava jej dodávali trochu chlapčenský výraz. Zdvihla veľké oči a zrakom prebehla po votrelcovi. Potom ich opäť uprela na riadky, jeho prítomnosť ju vôbec nezaujala. Zoran si všimol štíhle ženské prsty, ktorými zvierala knihu.

„S takými by sa dobre hralo na klavíri,“ pomyslel si a posmial sa nad svojou profesionálnou deformáciou. Posledné roky vždy dával prsty do súvisu s hrou na klavíri. Odsakal k stoličke, najbližšie k obrazovke a nemotorne sa usadil. Chvíľu rozmýšľal, čo si má počať s barlami, potom ich oprel o hranu malého stola a zahľadel sa na peknú redaktorku.

„Známa miliardárka P. H. si na českú metropolu neodnesie najlepšie spomienky,“ ozýval sa jej suchý hlas. „Počas návštevy Prahy sa pri úteku pred českými novinármi potkla a udrela si koleno.“ Následne sa na zábere zjavila nahnevaná blondínka s veľkými slnečnými okuliarmi, pripomínajúc trochu tse-tse. Z chodníka jej pomáhal vstať statný bodyguard. Zoran rozhorčene zašomral. Lenka zdvihla hlavu od knihy a pozrela na hundroša. Mohol mať okolo dvadsaťpäť, možno aj o niečo viac. Na sebe mal tieľko a smiešne pásikavé nohavice, určite majetok nemocnice. Časť pyžama bola na jednom boku rozpáraná už od stehna a odhaľovala zasadrovanú nohu. Mladík bol do hneďa opálený, plec sa mu

trochu šúpali a tmavé zvlnené vlasy mal dlhšie ako ona. Zorran asi zacítil skúmový pohľad, lebo sa nečakane otočil.

„U vás sa teda riešia strašne závažné problémy!“ zhodnotil ironickým hlasom. Zatvárila sa ľahostajne, ale keď si uvedomila jeho zvláštny prízvuk, spýtala sa:

„Vy nie ste odtiaľto, však?“

„Ja? Nie,“ odvetil. „Som z Kosova. Viete, kde to je?“ spýtal sa, sústredený na ďalšie správy.

„Na Novom Zélande?“ skúsila ho zaujať.

„Pché!“ zhodnotil jej odpoveď a primerane sa uškrnul. Nepochopil, že to bol len žart. Ten jeho pohrďavý pohľad mladú ženu vytočil.

„No, dovoľte! Jasné, že viem kde je Kosovo! Čo si myslíte, že sme tu všetci celkom tupí?!“ zavrčala na jeho chrbát. Trochu viac sa natočil k nej a skúmavo si ju premeral. Hlboké oči ho magnetizovali.

„Teraz sa o Kosove u nás veľa hovorí,“ informovala ho pokojnejšie.

„To vidím,“ uškrnul sa, ukazujúc na televízor.

„Naozaj! Sú tam nejaké nepokoje, však?“ uistovala sa.

„Nepokoje? To je teda slabé slovo,“ zahundral a opäť o ňu stratil záujem.

„Vraj sa možno osamostatníte,“ preriekla.

„To neviem... Ja sa tam už nevrátim... Prestalo ma to zaujímať!“ zavrčal.

mlčala. Uľútostilo sa mu jej, tak sa otočil a pustil sa do vysvetľovania:

„Hneď ako Albánci dotiahnú, etnickú čistku do konca, bude už Kosovo ich domovom,“ začula hlas plný bolesti, ktorý neúspešne zakrýval ľahostajným tónom. Potom nadvihol husté čierne obočie, zisťujúc, či má ešte nejaké otázky.

„Aha,“ zmohla sa na odpoveď. Nevedela, čo iné má na to povedať. Chlap to pochopil po svojom a opäť sa jej otočil chrbtom. Lenka sa teda zahľadela na riadky v knihe, ale už sa nemohla sústrediť. Zvedavosť jej nedovolila dlho mlčať.

„A čo vlastne robíte tu?“

„Dovolenkujem,“ zašklábil sa. „Výborná destinácia, kvalitné služby, pekný hotel,“ urobil rukou okruh po miestnosti. „Čo viac by som si mohol priať?!“ uchechtával sa.

Nasrdilo ju to.

Oprel si lakeť o nepohodlné operadlo drevenej stoličky a zadíval sa jej do tváre.

„Nebudeme si tykať?“

Prikývla.

„Zoran.“

„Lenka.“

„Lenka? Pekné meno,“ povedal uznanlivo.

„Ušiel si na Slovensko pre tie nepokoje?“

„Neušiel! Veď ti hovorím, že nás vyhнали... Albánci... Ale, škoda reči! Vy tu asi vôbec netušíte, čo sa u nás deje! Pre vás je dôležité, či nejaká bohatá chudera nemá modrinu!“ ukončil posmešne.

„Naozaj ma to zaujíma!“ povedala takmer ukrivdene.

„Koľko máš rokov?“ spýtal sa nečakane.

„Prečo? Nie je slušné pýtať sa ženy na vek, v Srbsku to neplatí?“ pozrela na neho s úsmevom.

„Ja len, že si príliš mladá, aby ťa zaujíмали také vážne veci.“

Nechápavo vyvalila oči:

„Koľko máš ty?“

„Budem mať dvadsaťdva.“

„A ja mám dvadsaťtri!“ zvolala, akoby práve vyhrala v lotérii. Zároveň si pomyslela, že mu veru tipovala viac.

Zahľadel sa jej vyjavene do tváre:

„To by som nepovedal,“ odvetil prekvapene. „Myslel som, že možno sedemnásť...“

„Doparoma, asi by som mala naozaj viac jesť,“ pomyslela si rozladene.

„Tak už mi povieš, čo sa u vás vlastne deje?“ uprela na neho spýtavý pohľad.

Vzdychol. Asi sa mu do toho príliš nechcelo. Nakoniec sa pustil do vysvetľovania.

„Albánski prisťahovalci obsadili naše domy a vzali nám majetky. Môjho otca a veľa ďalších Srbov zabili. Aj niektoré ženy a deti. Nemali sme na výber...“

Lenka sa zatvárala zhrozene. Nechcelo sa jej veriť, že v dnešných časoch, len kúsok od Slovenska, sa niečo také strašné môže diať. To by predsa nikto nedovolil. Určite by zasiahla nejaká vyššia moc.

„Odišiel si sám?“

„Všetci odchádzajú. Albánci majú väčšiu podporu. A krajiny, ktoré im ju dávajú, sa chvália, že zabránili občianskej vojne. Pché!“ vyčaril na tvári znechutenú grimasu. „Rád by som videl, čo by robili oni, keby ich cudzí ľudia vyhnali z vlastných domovov. Mali sme veľkú kuču a statok. Boli sme majetní,“ odmlčal sa na chvíľu. Z očí sa snažil vyčítať úprimný záujem. Keď ho tam zazrel, prekrížil si ruky na prsiach a pokračoval. „Moja mama je odtiaľto. Keď spoznala otca, odišla za ním do Kosova. Mám aj brata. Petara. Ten žije so svojou rodinou vo Fínsku. Chceli sme ísť k nemu. Keby sa toto nestalo,“ poklopkal si po sadre, ktorá vydala tupý zvuk, „už by som tam bol,“ dokončil spoveď.

Lenka sa chvíľu nezmohla na slovo. Mlčky pozerala na mladého muža a premáhala ju ľútosť. V očiach sa mu zračila bezmocnosť i hnev. A akási hrdosť. Bilo sa to v ňom. Musí byť hrozné ocitnúť sa len tak na ulici. Bez strechy nad hlavou...

„Čo budeš teraz robiť?“

Stisol pery a na čele sa mu vytvorili vrásky.

„Keď sa tohto tu zbavím,“ ukázal na nohu, „pôjdem za mamou. Dúfam, že si v Turku nájdem robotu,“ povedal s nádejou v hlase. „Študoval som v Sarajeve. Hru na klavíri,“ dodal celkom skromne.

„Aj ja som chodila na konzervu! Tu, v Bratislave. Spevácky odbor,“ takmer zvolala. Zoran jej bol zrazu veľmi blízky.

„Spev?“ začudoval sa pre zmenu on. Pyšne prikývla. Vyrušil ich šramot pri dverách.

„Mládež, končíme! Musím to tu umyť a zamknúť!“ zahlásila rázne upratovačka a aby svojim slovám dala patričný dôraz, hlučne položila na dlážku vedro s vodou, z ktorej sa trochu vylialo. Pochopili a neochotne vstali. Lenka bezradne pozrela na nového známeho.

„Na ktorom poschodí ležíš?“ spýtala sa, keď nastúpili do výťahu.

„Na treťom. A ty?“

„O jedno vyššie. Ale zajtra už idem domov,“ odvetila a takmer jej to prišlo ľúto.

„Škoda,“ prehodil, nemotorne balansujúc z barlami.

„Ak chceš, dám ti číslo na mobil. Keď budeš mať v Blave nejaké problémy, možno ti budem vedieť pomôcť.“

Zoran jej návrh prijal veľmi rád.